Forenede sager 277 og 300/85 R

Canon Inc. m.fl.
mod
Rådet for De europæiske Fællesskaber

»Dumping«

Sammendrag

Særlige rettergangsformer — udsættelse af retsakts gennemførelse — foreløbige forholdsregler — betingelser — afvejning af samtlige berørte interesser
(EØF-traktaten, art. 185 og 186; procesreglementet, art. 83, stk. 2)

KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS PRÆSIDENT
18. oktober 1985*

I de forenede sager 277 og 300/85 R

Canon Inc., Canon France SA, Canon Rechner Deutschland GmbH, Canon (UK) Ltd, med hjemsted i henholdsvis Tokyo (Japan), Paris (Frankrig), München (Forbundsrepublikken Tyskland) og Wallington (England), ved advokat I. Forrester, Skotland, advokat M. van Empel, Amsterdam, og advokat R. Burke, Irland, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat J.-C. Wolter, 8, rue Zithe,

sagsøgere,

* Processprog: Engelsk.

mod

Rådet for De europæiske Fællesskaber, ved H.-J. Lambers, direktør for den juridiske tjeneste, og E.-H. Stein, juridisk konsulent i samme tjeneste, som befuldmægtigede, bistået af F. Jacobs, Queen's Counsel, og med valgt adresse i Luxembourg hos Jörg Käser, direktør for Den europæiske Investeringsbanks juridiske tjeneste, 100, boulevard Konrad-Adenauer,

sagsøgt,

støttet af

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved J. Temple Lang, Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos G. Kremlis, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

intervenient,

angående en begæring principalt om at gennemførelsen af Rådets forordning nr. 1698/85 af 19. juni 1985 (EFT L 163, s. 1) om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af elektroniske skrivemaskiner med oprindelse i Japan udsættes for sagsøgernes vedkommende,

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS DOMSTOL

afsagt følgende

KENDELSE

1 Den 7. oktober 1985 har Canon Inc., Canon France SA, Canon Rechner Deutschland GmbH og Canon (UK) Ltd ved særskilt dokument fremsat begæring om foreløbige forholdsregler. Det begæres principalt, at gennemførelsen af Rådets forordning nr. 1698/85 af 19. juni 1985 (EFT L 163, s. 1), der indfører en endelig antidumpingtold på importen af elektroniske skrivemaskiner fremstillet af sagsøgerne, og som fastsætter den endelige opkrævning af den midlertidige antidumpingtold, der blev indført ved Kommissionens forordning nr. 3643/84 af 20. december 1984 (EFT L 335, s. 43), udsættes helt eller delvist for sagsøgernes vedkommende,

indtil Domstolen har truffet afgørelse i hovedsagen, og subsidiært, at der træffes bestemmelse om sådanne andre foreløbige forholdsregler, som Domstolen måtte finde retmæssige og rimelige.

2 Begæringen, der er registreret på Domstolens justitskontor den 8. oktober 1985, er indgivet i medfør af EØF-traktatens artikler 185 og 186 samt procesreglementets artikel 83.

3 Sagsøgerne har henvist til deres søgsmål om annullation af ovennævnte forordning nr. 1698/85, der er anlagt ved stævning indgivet til Domstolens justitskontor henholdsvis den 6. september 1985 (Canon France SA, Canon Rechner Deutschland GmbH, Canon (UK) Ltd) og den 4. oktober 1985 (Canon Inc.).

4 De to sager 277/85-R og 300/85-R angår samme genstand, og parterne og generaladvokaten har ikke rejst indsigelse mod, at de forenes. De to sager bør følgelig forenes og afgøres ved én og samme kendelse om foreløbige forholdsregler.

5 Ved kendelse, afsagt den 9. oktober 1985, tillod Domstolen i henhold til artikel 37, stk. 1, i statutten for EØF-Domstolen Kommissionen at indtræde i sagerne 277/85-R og 300/85-R til støtte for sagsøgte. Kommissionen har fremsat skriftlige bemærkninger den 10. oktober 1985.

6 Sagsøgte har fremsat skriftlige bemærkninger den 11. oktober 1985. Parterne har fremsat mundtlige bemærkninger den 14. oktober 1985.

7 Der skal erindres om baggrunden for Rådets udstedelse af forordning nr. 1698/85. Den 15. februar 1984 indgav CETMA klage til Kommissionen over dumpingimport af elektroniske skrivemaskiner med oprindelse i Japan, herunder af skrivemaskiner fremstillet af sagsøgerne. På grundlag af den undersøgelse, der blev gennemført efter denne klage, udstedte Kommissionen den 20. december 1984 forordning nr. 3643/84 (EFT L 335, s. 43), hvis artikel 1, stk. 3, indførte en midlertidig antidumpingtold på 33,3% på maskiner eksporteret af sagsøgerne. Den

19. juni 1985 udstedte Rådet forordning nr. 1698/85, som i artikel 1, stk. 4, pålægger disse maskiner en endelig antidumpingtold på 35% og i artikel 2 fastsætter den endelige opkrævning af den midlertidige antidumpingtold, som var indført ved forordning nr. 3643/84.

8 Sagsøgerne har gjort gældende, at det er nødvendigt at udsætte gennemførelsen af denne forordning for deres vedkommende, indtil Domstolen har truffet afgørelse i hovedsagen, hvis det skal undgås, at de lider et alvorligt og uopretteligt tab.

9 Det bemærkes, at i henhold til EØF-trakatens artikel 185 har en sags indbringelse for Domstolen ikke opsættende virkning. Domstolen kan dog, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt eller foreskrive andre foreløbige forholdsregler i henhold til EØF-traktatens artikler 185 og 186.

10 For at der kan træffes bestemmelser om forholdsregler som nævnt, foreskriver procesreglementets artikel 83, stk. 2, at begæringer om foreløbige forholdsregler skal angive de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, ligesom nødvendigheden af den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart skal forekomme berettiget af faktiske og retlige grunde.

11 Sagsøgerne har fremsat en række anbringender til støtte for, at de begærede forholdsregler umiddelbart forekommer berettigede. For det første er artikel 2, stk. 9, i Rådets forordning nr. 2176/84 af 23. juli 1984 (EFT L 201, s. 1), grundforordningen om dumping, ikke iagttaget, fordi den normale værdi og eksportprisen ikke er blevet sammenlignet i samme handelsled. Den måde, hvorpå Kommissionen har vurderet den skade, der er forvoldt den europæiske industri, giver ligeledes sagsøgerne anledning til kritik. Kommissionen burde ved vurderingen burde have taget hensyn til, at de vanskeligheder, som to af de tre europæiske producenter, Triumph Adler og Olympia, var ude for, for en stor del skyldtes, at deres traditionelle marked, nemlig markedet for mekaniske og elektriske skrivemaskiner, forsvandt til fordel for markedet for elektroniske skrivemaskiner, og at de var ude af stand til hurtigt at tilpasse sig dette nye marked. Kommissionen burde ligeledes have taget i betragtning, at visse europæiske producenter købte OEM-maskiner af det japanske selskab Nakajima, og at salget af sådanne maskiner udgjorde en stor procentdel af deres salg. Sagsøgerne har endvidere gjort gældende, at der også er begået grove fejl i den såkaldte »målsalgspris«-metode, som Kommissionen har

anvendt ved beregningen af, hvor høj antidumpingtolden for den enkelte japanske eksportør skulle være for at hindre, at der blev forvoldt den europæiske industri skade.

12 Rådet og Kommissionen er af den opfattelse, at en prøvelse af de anbringender, sagsøgerne har fremsat, klart overskrider det foreløbiges rammer og foregriber afgørelsen i hovedsagen, og at ingen af disse anbringender kan medføre, at foreløbige forholdsregler umiddelbart er berettigede (»*fumus boni juris*«). De mener ligeledes, at de omstændigheder, sagsøgerne har påberåbt sig til støtte for, at der foreligger et uopretteligt tab, såsom nedgangen i selskabernes salg og markedsandel samt svækkelsen af deres distributionsnet, er naturlige følger af antidumpingtoldens indførelse og ikke noget bevis for et uopretteligt tab, der medfører uopsættelighed og således gør fastsættelsen af de begærede foreløbige forholdsregler berettiget. Rådet og Kommissionen har endvidere gjort gældende, at det — som det klart fremgår af Domstolens praksis, jfr. blandt andet kendelse i sag 258/84-R, Nippon Seiko, af 17. december 1984 — er nødvendigt at afveje sagsøgernes interesser mod den skade, som den europæiske industri ville lide, såfremt begæringen om foreløbige forholdsregler blev imødekommet; det er Rådets og Kommissiones opfattelse, at den europæiske industri ville lide alvorlig skade, hvis foreløbige forholdsregler som begæret blev fastsat.

13 Til støtte for de foreløbige forholdsreglers umiddelbare berettigelse har sagsøgerne i begæringen henvist til forskellige faktiske og retlige grunde, som også er gjort gældende i hovedsagen. I deres skriftlige bemærkninger har både Rådet og Kommissionen anført, at de ikke finder at burde gøre rede for deres synspunkter med hensyn til disse anbringender under en sag om foreløbige forholdsregler, da en undersøgelse af disse indebærer en stillingtagen til sagens realitet. Under retsmødet den 14. oktober 1985 har de to fællesskabsinsitutioner og særlig Kommissionen understreget, at de ikke mener, at der er begået nogen fejl ved beregningen af dumpingmargenen og vurderingen af den skade, den japanske import har forvoldt den europæiske industri, og at de mener at have anvendt bestemmelserne i den gældende forordning, nemlig forordning nr. 2176/84, korrekt.

14 Det bemærkes, at det, henset til det af sagsøgerne anførte, kan lægges til grund, at de anbringender, sagsøgeren gør gældende, er relevante og bør gøres til genstand for en grundigere undersøgelse i forbindelse med hovedsagen, samt at fællesskabsinstitutionerne efter deres førnævnte stillingtagen ikke har søgt eller ønsket at

godtgøre, at de af sagsøgerne anførte anbringender ikke er relevante. Med forbehold af det nedenfor under punkt 16 anførte, kan det derfor antages, at de grunde, sagsøgerne påberåber sig, kan bevirke, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget.

15 Selv om det antages, at sagsøgerne i det foreliggende tilfælde har angivet faktiske og retlige grunde, der umiddelbart kan gøre udsættelsen af gennemførelsen af den anfægtede forordning berettiget, påhviler det imidlertid yderligere Domstolen at tage stilling til, om en sådan udsættelse er uopsættelig, og om den er nødvendig for at undgå, at sagsøgerne lider et alvorligt og uopretteligt tab.

16 Parterne har givet udtryk for modstridende opfattelser herom og har hver især til støtte for deres opfattelse anført tal vedrørende prisniveau og markedsandele for den europæiske industri og for dens japanske konkurrenter. Der er ikke overensstemmelse mellem de tal, der er anført af Rådet og Kommissionen på den ene side og af sagsøgerne på den anden. Under en sag om foreløbige forholdsregler kan Domstolens præsident ikke lægge den ene parts tal til grund frem for den andens uden at foregribe afgørelsen i hovedsagen, medmindre andre omstændigheder taler til fordel for den ene parts opfattelse, hvilket ikke er tilfældet i nærværende sag. Samme vanskeligheder står præsidenten over for ved vurderingen af, om eksportprisen og den normale værdi er blevet sammenlignet i samme handelsled.

17 Endvidere er det ved anvendelsen af EØF-traktatens artikler 185 og 186 nødvendigt at afveje alle interesser mod hinanden. Fællesskabsinstitutionerne har gjort gældende, at den skade, producenterne i Fællesskabet har lidt som følge af underpriserne på de elektroniske skrivemaskiner, sagsøgerne afsætter, er betydelig, og at en udsættelse af den endelige antidumpingtolds gennemførelse uden tvivl vil medføre, at en del af fællesskabsindustrien ikke vil overleve. I mangel af pålidelige og ubestridte oplysninger, der godtgør det modsatte, må det antages, at fastsættelsen af de begærede foreløbige forholdsregler vil kunne tilføje den europæiske industri betydelig skade.

18 Af det ovenfor anførte og af grundsætningen om, at det i tvivlstilfælde påhviler sagsøgeren at godtgøre rigtigheden af det af ham anførte, følger, at sagsøgerne ikke har ført sikkert bevis for, at de vil lide et alvorligt og uopretteligt tab, som gør, at de begærede foreløbige forholdsregler er uopsættelige.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLENS PRÆSIDENT

før endelig afgørelse træffes:

1) Begæringen tages ikke til følge.

2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 18. oktober 1985.

P. Heim
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident